

РЕШЕНИЕ

№ 5015

гр. София, 18.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 20.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1132** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от Г. В. Р., против издадената от временно изпълняващ длъжността „началник” на Националната служба за охрана, при президента на Република България ЗАПОВЕД № 141, от 23.01.2013 г., с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратен договорът му за изпълнение на военна служба, № 399/04.05.2010 г., на длъжността „главен инспектор”, в Сектор 04 „Масови мероприятия, гости и делегации”, Отдел 01 „Охранителен”.

В съдебното производство оспорващият се явява лично, заедно с упълномощен адвокат Е. Й., като поддържа жалбата. Ангажира писмени и гласни доказателства, събирането на които е допуснато с протоколно определение на Съда. Претендира разноси за водене на делото. Представя писмена защита.

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, намирайки я за неоснователна и недоказана, като счита оспорената заповед за правилна и законосъобразна. Не предявява искане за юрисконсултско възнаграждение. Допълнително е представил писмена защита.

Част от доказателствата, приобщени по делото, представляващи класифицирана информация са отделени в папка – приложение, с оглед на което, самото дело не е класифицирано, с поставянето на гриф за сигурност. В следващото си изложение Съдът ще се позовава на документите, представляващи класифицирана информация, цитирайки ги само като вид и идентифициращи белези, без да възпроизвежда подробно съдържанието им.

Жалбоподателят Г. В. Р., до датата на връчване на оспорената заповед е имал статут на военнослужещ, по смисъла на ЗОВСРБ, като служител на Националната служба за охрана - „главен инспектор”, в Сектор 04 „Масови мероприятия, гости и делегации”, Отдел 01 „Охранителен”, с военно звание „полковник”.

Случаят, във връзка с който му е наложено дисциплинарното наказание и който стана публично известен е свързан с осъществено на 19.01.2013 г. около 12. 20 часа нападение от О. Е., над бившия лидер на политическа партия „Движение за права и свободи” А. Д., по време на провежданата на тази дата в зала № 3 на Националния дворец на културата VIII Национална конференция на партията. За събитието началникът на НСО е бил уведомен на 10.01.2013 г. с подписано от заместник – председател на Д. писмо (л. 62 от делото), с което е помолил за осигуряване на охрана „по компетентност”, като е уточнил още, че: началният час на конференцията е 09.00; от 20 часа е предвиден коктейл; поканени са „висши държавни ръководители от държавния протокол от страната и чужбина”; вътрешната охрана на пунктовете за пропуск на гостите и делегатите ще се осъществява от фирма „К.”, охраняваща сградата на НДК. В папката – приложение към делото (л. 22) се съдържа екземпляр на решение, класифицирано с гриф „за служебно ползване”, с което на НСО е разпоредено да назначи лична постова охрана и специализиран транспорт на народния представител от 41 Народно събрание А. Д. Д.. Със Заповед № РД-01-04-41/18.01.2013 г. (л. 69 от делото) началникът на Сектор „Масови мероприятия, гости и делегации”, при Отдел 01 „Охранителен” е определил състав на т. нар. „авангардна група”, с цел: „обезпечаване сигурността на охраняваното от НСО лице г-н А. Д. в мероприятие на територията на [населено място] на 19.01.2013 г.”. За началник на групата е посочен полк. Г. Р.. Във връзка с решението за персонална охрана на народния представител А. Д. и с цел охраната му по време на конференцията, е издадена и друга заповед - Заповед № 01-12/17.03.2013 г. (л. 71 от делото), с която полк. Р. С. е определен за началник на екипа за лична охрана.

Като веществени доказателствени средства, по смисъла на чл. 39, ал. 1 АПК Съдът прие представените от оспорващия четири броя видеозаписи и фотоснимки на материални носители - Д., изготвени съответно от Канал 1 на Б., ТВ-7, СДВР – МВР (записите) и от акредитирани фоторепортери. Част от записите са били обект на изследване и по време на дисциплинарното административно производство, видно от протокола на л. 5 от папката – приложение.

От видеозаписите, многократно разпространявани и от електронните медии се вижда ясно, как господин А. Д., докато произнася слово от официалната трибуна на конференцията е нападат от ляво от лице, установено впоследствие като О. Е.. Нападателят се качва на трибуната по поставени отпред стълби, тичайки и без да срещне противодействие, след което се отправя директно към оратора и насочва пистолет към главата му. Няколко секунди след това е повален на пода от полковник Г. Р. и от майор Г. Г., като по този начин е неутрализиран. Още същия ден – 19.01.2013 г. вр. и.д. „началник” на НСО издал Заповед № 121 (л. 30 от делото), с която разпоредил извършване на проверка за установяване на причините, довели до инцидента, като определил и състав на комисия от служители на Службата. Констатациите и изводите, до които е достигнала комисията са изложени в Протокол за извършена служебна проверка, рег. № RB 102102-001-05-02-52, от 22.01.2013 г., с гриф „поверително” (л. 5 от папката – приложение). Протоколът е цитиран в оспорваната заповед и дисциплинарнаказващият орган изрично е заявил, че приема

констатациите му. В него са изложени факти и заключения, които касаят служебната дейност в деня на инцидента и на други служители от НСО, освен на жалбоподателя Р.. Това налага Съдът да отграничи поведението (действията и/или бездействието) на жалбоподателя полковник Р. от действията/бездействията на останалите служители, така както са описани в протокола на дисциплинарната комисия, но, съобразявайки се с поверителния му характер, следва да постигне резултата, без да цитира конкретното му съдържание изцяло.

Според дисциплинарната комисия, фактическата обстановка и деянията на уволнения служител са следните.

- Стр. 4 от протокола (л. 8 от папката – приложение):

На 19.01.2013 г., около 08.00 часа, като началник на авангардната група полк. Р. провел инструктаж, „на който разпоредил задачите за изпълнение от оперативните работници и техните места по изготвената от него разстановка”; видно от изготвената от него схема (л. 55 от явното дело), той е разположил служителите от авангарда на пост ..... – КПП и на постове от ..... до ....., които са извън зала № 3, но в самата зала не били планирани и разположени служители; на инструктажа полк. Р. не е посочил на никой от служителите от авангарда конкретен пост в зала № 3 и конкретна задача за изпълнение на такъв пост, не е поддържал ..... и не е ..... с полк. .... (началникът на екипа за лична охрана);

- Стр. 5 от протокола (л. 9 от папката – приложение):

След като охраняваното лице е седнало на първия ред, в дясната част на залата, лице с фотоапарат се приближава до него и прави няколко снимки, без да има реакция от страна на екипа за охрана (забележка: не е уточнено, кой екип – този за лична охрана или авангардната група), като „това става със знанието и без разпореждането на полк. Р.” и „в същото време остават неподсигурени и средната крайните пътеки между столовете и първите редове на залата”. По време на произнасянето на словото от г-н Д., оперативни работници от екипа за охрана се сменили, като к-н ..... (в ляво) е заменен от м-р ..... и м-р .... (в дясно) е заменен от полк. ...., „със знанието и без разпореждането на полк. Р. и на полк. ....”, „които са в залата по това време и виждат смяната, без да вземат отношение по нея”. „По същото време м-р ..... е имал разпоредени от полк. Р. други задачи, извън зала № 3 – на шестия етаж на сградата. М-р ..... – част от авангарда, „преди това е ..... поста на 6 етаж. Това става със знанието и без разпореждането на полк. Р., който е в залата и вижда действията им, отново без да вземе отношение”. Полк. Р. обхожда задната част на залата, зад последните редове”.

- Стр. 6 (л. 10 от папката – приложение):

„При придвижване на нападателя към сцената няма реакция....., намиращ се в залата и не е осъществена никаква комуникация по радиостанциите за движещо се лице в посока на сцената. Нападателят достига до охраняваното лице безпрепятствено. Реакцията на всички от екипа за охрана е .....”.

На 20.01.2013 г. жалбоподателят полк. Р., в рапорт (л. 55 от делото) до началника на НСО е описал накратко своите действия и събитията преди, по време и непосредствено след инцидента. На 21.01.2013 г. е дал и писмени обяснения (л. 93 от делото) пред дисциплинарната комисия, отговаряйки на писмено зададени му въпроси (л. 97 от делото). Със съдържанието на протокола на дисциплинарната комисия, на 22.01.2013 г. (л. 32 от делото) били запознати всички засегнати служители на НСО, сред които и жалбоподателят. На следващия ден – 22.01.2013 г. временно

изпълняващият тогава длъжността „началник на НСО” издал процесната спорна Заповед № 141/23.01.2013 г. (л. 6 от делото). В уводната част на същата изрично се е позовал на: (цитати) „резултатите от извършена служебна проверка на комисия, назначена със Заповед № 121/19.01.2013 г.” и на „събраните доказателства в хода на проверката”, като е заявил, че приема „констатациите на комисията, представени с Протокол, рег. № RB 102102-001-05-02-52, от 22.01.2013 г.”. Посочил е още, че: като е взел предвид: „тежестта на извършените нарушения, обстоятелствата, при които са извършени и поведението на военнотружещия до извършване на нарушението, на основание чл. 165, т. 3, вр. чл. 244, т. 7, вр. чл. 241, чл. 242, т. 1, т. 2 и т. 8 и на основание чл. 245, ал. 2, вр. § 11, ал. 1 и ал. 4 от ПЗР на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на основание чл. 72, т. 3, чл. 73, чл. 91 и чл. 148, вр. § 10, ал. 2 от ППЗОВСРБ, и на основание чл. 24, т. 4 от Правилника за устройството и дейността на Националната служба за охрана и т. 4 от Заповед № 879 от 01.06.2009 г. на началника на НСО”, налага „дисциплинарно наказание „уволнение”. След уводната част и след диспозитива са изложени мотиви, със следното съдържание (цитат, буквално): „Приемам установените от комисията фактическа обстановка и констатации относно разпоредбите и задълженията, които са нарушени от полк. Р., обективирани в протокол рег. № RB 102102-001-05-02-52, от 22.01.2013 г. – с гриф за сигурност „поверително”, а именно: със своите действия преди и бездействие по време на инцидента, станал на VIII конференция на ПП „Д.” на 19.01.2013 г. в зала № 3 на НДК, полк. Г. Р. е допуснал тежки нарушения на военната дисциплина, изразяващи се в нарушение и неизпълнение на разпоредби от „Основните положения за работа на служителите от отдел 01 на НСО при осъществяването на дейността по лична охрана и охрана на мероприятия с участието на охраняеми лица” – рег. № RB102102-001-05-02-130 от 28.02.2012 г. – с гриф за сигурност „Поверително”, приложение към Заповед № 473 от 05.03.2012 г. на началника на НСО, както и на т. 4, т. 6, т. 8 и т. 9 от длъжностната си характеристика рег. № 1715 от 18.06.2004 г., както и тежки нарушения на разпоредбите на чл. 2, ал. 3, чл. 13, ал. 2 и чл. 14 от Етичния кодекс на служителите на НСО, утвърден със Заповед № 879 от 01.06.2009 г., в грубо неизпълнение на задълженията му по военна служба, нарушаване на правилата за подчиненост и самоволно отклоняване от военна служба. В следствие на извършените от него действия и бездействие при и по време на изпълнение на служебните му задължения във връзка с горепосочения инцидент и като пряка последица от тях са настъпили значителни вредни последици, изразяващи се в уронване и съществено накърняване на престижа на НСО, както и създаване на реална опасност за посегателство срещу сигурността и здравето на охраняваното лице.”.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, в настоящия състав, след като анализира доказателствата (писмени и гласни, съответно - явни и класифицирани) и доводите на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е основателна.

Решаването на повдигнатия с нея спор налага обсъждане и тълкуване на относимите материалноправни, съответно – процесуални разпоредби на специалния закон – Закона за отбраната и въоръжените сили на РБ (ЗОВСРБ), на правилника за прилагането му, на Правилника за устройството и дейността на НСО (ПУДНСО), както и на норми от Административнопроцесуалния кодекс. Цитираното съдържание на оспорената заповед е от съществено значение за решаване на спора по делото, тъй

като със същата е повдигнато и предявено на оспорващия дисциплинарно обвинение, послужило като основание за налагане на наказание и за прекратяване на служебното му правоотношение по изпълнение на военна служба. Съдът, излагайки мотивите си по същество, ще анализира подробно съдържанието на заповедта по – долу.

Приложимостта на ЗОВСРБ и по отношение на служителите от НСО е обусловена от разпоредбите на § 11, ал. 1, ал. 4 ПЗР на Закона, както и от тази на чл. 27 от ПУДНСО, а компетентността на началника на Службата - от разпоредбата на § 10, ал. 3 ПЗР на ЗОВСРБ. Следователно заповедта, с която е наложено на жалбоподателя дисциплинарно наказание и е прекратено служебното му правоотношение трябва да отговаря на установените с разпоредбите на Глава седма, Раздел XI (чл.чл. 241 - 252) ЗОВСРБ изисквания, респ. на тези, регламентирани с разпоредбите на Раздел X. (чл. чл. 136 - 151) ППЗОВСРБ, както и на общите изисквания за форма на индивидуалния административен акт – чл. 59, ал. 1 и ал. 2 АПК.

Правилникът за устройството и дейността на НСО, според определението на чл. 1 и чл. 2, ал. 1 регламентира функциите, устройството и органите на управление на Националната служба за охрана, като юридическо лице на бюджетна издръжка - специализиран военизиран държавен орган, подчинен на президента на Република България, както и правата и задълженията на личния състав. Разпоредбата на чл. 5, т. 1, предл. първо дава възможност на НСО, за охрана при повишена степен на застрашеност и на основание решение на комисия, да осигурява охрана и специализиран транспорт на народни представители. Видовете охрана – лична, постова, пропускателен режим и техническа, са дефинирани съответно в чл. чл. 7, 8, 9, 10. Правилникът, предвид естеството му не определя конкретни състави на дисциплинарни нарушения. Такива са определени с разпоредби на ЗОВСРБ и на ППЗОВСРБ.

За да бъде отговорено на основания спорен въпрос – законосъобразна ли е издадената от ръководителя на НСО процесна заповед, следва да бъде отговорено: 1. съответства ли административният акт на изискванията за форма; 2. приетите за извършени от жалбоподателя деяния (действия, бездействие), дали съответстват от обективна и от субективна страна на съставите на дисциплинарни нарушения, въведени със ЗОВСРБ, извършването на които му е вменено; 3. действията (бездействието) извършени ли са от него въобще и извършени ли са виновно; 4. доказано ли е по безспорен начин дисциплинарното обвинение; 5. спазени ли са останалите изисквания за законосъобразност на акта, от гледна точка на процесуалните правила.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД намира, че Заповед № 141/23.01.2013 г., с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратен договорът му за изпълнение на военна служба подлежи на отмяна, поради наличието на основанията, посочени в чл. 146, т. т. 2, 3, 4 АПК. Това заключение обосновава със следните мотиви.

I. Заповедта не съответства на специалните изисквания за форма, определени с разпоредбите на чл. 148, ал. 1 и ал. 2 ППЗОВСРБ, към които препраща чл. 252 от ЗОВСРБ.

Според нормата на чл. 148, ал. 1 от Правилника, „дисциплинарното наказание се налага с мотивирана писмена заповед, в която се посочват извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, доказателствата, въз основа на които е установено нарушението, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, срокът и редът за обжалване на заповедта, като е

уточнено (ал. 2), че „мотивите представляват описание на фактическата обстановка, разпоредбите и задълженията, които са нарушени, и настъпилите вредни последици.

Не подлежи на съмнение, че именно заповедта на дисциплинарнонаказващият орган е актът, с който приключва административното дисциплинарно производство и с който (макар да е окончателният акт) за първи път се предявява дисциплинарно обвинение. Фактическата обстановка, която бе обобщена по – горе е сбор от многобройни факти и събития, в които, освен жалбоподателя Р. са участвали и други служители на НСО. Поради изискването за мотивиране и поради сложността на фактическата обстановка, задължително в заповедта за налагане на най - тежкото дисциплинарно наказание е следвало: а) обстановката да бъде описана и пресъздадена така, че ясно да бъдат посочени деянията конкретно на полк. Р., които началникът на НСО, в служебно и в лично качество възприема като дисциплинарни нарушения; б) да квалифицира действията/бездействията, съобразно посочените в чл. 242 ЗОВСРБ дисциплинарни нарушения, като ги опише словесно; в) да посочи, въз основа на кои конкретно доказателства приема, че съответните нарушения са извършени виновно, определяйки и формата на вината (умишлено или непредпазливо). Ответникът не е изпълнил тези си задължения и не е мотивирал заповедта така, както предписва чл. 148, ал. 1 и ал. 2 ППЗОВСРБ. Вместо това се е позовал на *„результатите от извършена служебна проверка на комисия, назначена със Заповед № 121/19.01.2013 г.“* и на *„събраните доказателства в хода на проверката“*, като е заявил, че приема *„констатациите на комисията, представени с Протокол, рег. № RB 102102-001-05-02-52, от 22.01.2013 г.“*, без обаче да ги възпроизвежда и да ги обсъжда.

Съдържанието на частта от заповедта, наименована „мотиви“, не променя горния извод. Дори да бъде прието, че с изявлението си: *„Приемам установените от комисията фактическа обстановка и констатации относно разпоредбите и задълженията, които са нарушени от полк. Р., обективирани в протокол рег. № RB 102102-001-05-02-52, от 22.01.2013 г....“* ответникът е изпълнил задължението си да посочи *„извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението“* (чл. 148, ал. 1 ППЗОВСРБ), той не е уточнил и конкретизирал, кои са *„действията преди и бездействието по време на инцидента, станал на VIII конференция на ПП „Д.“ на 19.01.2013 г. в зала № 3 на НДК“*, които осъществяват от обективна и от субективна страна съставите на дисциплинарните нарушения. Освен това не е посочил конкретно, кои са точно разпоредбите от *„Основните положения за работа на служителите от отдел 01 на НСО при осъществяването на дейността по лична охрана и охрана на мероприятия с участието на охраняеми лица“*, рег. № RB102102-001-05-02-130 от 28.02.2012 г., които е нарушил полк. Р. и по този начин е допуснал *„тежки нарушения на военната дисциплина. Неизпълнение на разпоредби от Основните положения се сочи в протокола на дисциплинарната комисия и основателността на твърденията в тази връзка ще*

бъде разгледана по – долу, но както вече се каза, позоваването на протокола не може да замести мотивите, които наказващият дисциплинарен орган дължи да изложи в административния акт. Липсата на мотиви, освен че засяга съществено основното право на защита на засегнатото лице, води и до затруднения при упражняването на съдебния контрол, поради това, че се налага Съдът да гадае, за кои деяния е наложено наказанието, кои разпоредби са приети за нарушени и пр.

II. В процесната заповед (в частта „мотиви”) обобщаващият извод за допуснати „тежки нарушения на военната дисциплина” е обоснован с „нарушение и неизпълнение” на:

1. разпоредби от „Основните положения за работа на служителите от отдел 01 на НСО при осъществяването на дейността по лична охрана и охрана на мероприятия с участието на охраняеми лица”, без да са конкретизирани;
2. т. 4, т. 6, т. 8 и т. 9 от длъжностната характеристика (л. 78 от делото);
3. тежки нарушения на разпоредбите на чл. 2, ал. 3, чл. 13, ал. 2 и чл. 14 от Етичния кодекс на служителите от НСО;
4. грубо неизпълнение на задълженията по военна служба, нарушаване на правилата за подчиненост и самоволно отклоняване от военна служба.

Приетите за осъществени деяния (действия, бездействие), така както са описани в Протокол, рег. № RB 102102-001-05-02-52, от 22.01.2013 г. на дисциплинарната комисия, но не и подробно в заповедта, не съответстват от обективна и от субективна страна на съставите на дисциплинарни нарушения, извършването на които е вменено на жалбоподателя.

Виновното неизпълнение на служебните задължения от военнослужещите е нарушение на военната дисциплина (чл. 241 ЗОВСРБ), а фактическите състави на нарушения са определени в чл. 242 така: 1. неизпълнение на задължение по военната служба; 2. нарушаване на правилата за подчиненост; 3. нарушаване на правилата за военната вежливост и отдаването на чест; 4. злоупотреба със служебното положение; 5. увреждане на имущество - държавна собственост, разпиляване на материали, суровини, енергия и други средства; 6. превишаване на предоставената дисциплинарна власт; 7. нарушаване на правилата за защита на класифицирана информация; 8. самоволно отклонение от военна служба. В заповедта, чрез цитиране на норми от ЗОВСРБ, от ПП и др., както и чрез словесни квалификации е направено смесване на различни състави на нарушения и това налага Съдът да ги систематизира.

Съдът приема, четейки внимателно текста на заповедта, че на жалбоподателя са вменени нарушенията по: чл. 242, т. 1 ЗОВСРБ – „неизпълнение на задължение по военната служба”; т. 2 – „нарушаване на правилата за подчиненост”; т. 8 – „самоволно отклонение от военна служба”. В същото време, в уводната част, преди диспозитива, като едно от основанията за налагане на наказанието е посочена само цифрово и разпоредбата на чл. 245, ал. 2 ЗОВСРБ, даваща възможност за дисциплинарно уволнение „и при други тежки нарушения на военната дисциплина”, но в мотивите на заповедта такава

обвинение не се съдържа.

От вменените три нарушения, систематизирани по – горе, Съдът намира, че само това, по смисъла на чл. 242, т. 1 - „неизпълнение на задължение по военната служба” има отношение към процесния случай. „Тежки нарушения на разпоредбите на чл. 2, ал. 3, чл. 13, ал. 2 и чл. 14 от Етичния кодекс на служителите от НСО” (т. 3 по – горе) представлява „поведение несъответстващо на нормите и изискванията на етичния кодекс на служителите от службата”, по смисъла на чл. 166, ал. 1, т. 3 ЗОВСРБ и е основание за прекратяване на договора за военна служба, но не е предвидено като състав на дисциплинарно нарушение. Макар процесният случай да накърнява авторитета на НСО, това не може да служи като основание, конкретно жалбоподателят Р. да понесе дисциплинарна отговорност за нарушаване на разпоредби от Етичния кодекс, след като специалният закон не определя нарушаването на кодекса като дисциплинарно нарушение.

За останалите две дисциплинарни нарушения по чл. 242 ЗОВСРБ - т. 2 („нарушаване на правилата за подчиненост”) и т. 8 („самоволно отклонение от военна служба”), Съдът не открива мотиви, с които да е обосновано, че са извършени от жалбоподателя такива деяния. Не става ясно, кои правила за подчиненост е нарушил, респ. – на кого не се е подчинил и с какви свои действия/бездействия е направил това, както и защо ответникът е приел, че полк. Р. самоволно се е отклонил от военна служба. Спазването на правилата за подчиненост, по аргумент от чл. 55 ЗОВСРБ предполага съобразяване с принципите на организационна подчиненост, единоначалие и йерархия в правомощията, определени в уставите. Липсва посочване на такова несъобразяване. От друга страна, понятието „отклонението от военна служба” е дефинирано като състав на престъпление от общ характер, с чл. 380, ал. 1 НК и предполага напускане от военнослужещ без разрешение, на частта или мястото на службата или неявяването му на служба при назначение, превод, командировка, от отпуск, лечебно или поправително място, за срок от едно до три денонощия. В процесната заповед такова дисциплинарно обвинение не е обосновано с каквито и да било факти и доказателства.

Неизпълнението на задължение по военна служба, като вид дисциплинарно нарушение, по смисъла на чл. 242, т. 1 ЗОВСРБ предполага неизпълнение на задължение (задължения), които са конкретно определени в длъжностната характеристика (л. 78 от делото) за заеманата длъжност „главен инспектор в 01 Отдел „Охранителен” и/или в нормативен, или в друг акт. Според чл. 245, ал. 1, дисциплинарно наказание уволнение *задължително* се налага в общо девет, изрично регламентирани случаи. Ал. 2 на чл. 245 указва, че дисциплинарно уволнение може да бъде наложено „и при други тежки нарушения на военната дисциплина”. За разлика от Закона за МВР (чл. 227, ал. 1, т. 10, вр. чл. 230, ал. 2 ППЗМВР), Законът за отбраната и въоръжените сили на РБ, както и правилникът, не сочат, кои са „други тежки нарушения”. В процесната заповед не се сочи и такова, от изброените в ал. 1 на чл. 245 ЗОВСРБ.

Видно от цитираното вече съдържание на заповедта, прието е неизпълнение: на т. т. 4, 6, 8 и 9 от длъжностната характеристика (л. 78).

Според т. 4 задължението е за „точно и безупречно изпълняване на възложените задачи и своевременно докладване на началника на групата и на сектора”. Неизпълнението на това задължение, за целите на обосноваване на дисциплинарна отговорност, за нарушение по чл. 242, т. 1 ЗОВСРБ изисква посочване на възложените задачи, които не са изпълнени точно и безупречно, респ. – кое е било дължимото точно и безупречно изпълнение. Такова уточняване в заповедта липсва.

Според т. 6, част от правомощията на полк. Р. е изпълняването на задължения като началник на авангард, за какъвто всъщност е бил определен, по отношение охраната на конференцията, проведена в НДК. С други думи, неизпълнението на т. 6 от длъжностната характеристика предполага служителят да е отказал да изпълнява възложени му задължения като началник на авангард или да не е изпълнил присъщи за тази длъжност задължения, но и в двата случая това трябва да е ясно и точно обосновано от наказващия орган. Такова обосноваване липсва в заповедта, а и в протокола на комисията.

Текстът на т. 8 от длъжностната характеристика установява фундаментално задължение за служителите на НСО – да предотвратяват всеки опит за посегателство срещу сигурността, здравето и личното достойнство на охранявано лице, като използват различни способности (оръжие, физическа сила, помощни средства). Безспорно е, че жалбоподателят, в лично качество не е успял да предотврати посегателството срещу охраняваното лице. За да му бъде предявено обаче неизпълнение на това задължение, представляващо принципно и неизпълнение на задължение по военна служба, дисциплинарна наказващият орган е длъжен да изложи мотиви, с които: да изследва, както конкретните, така и общите причини, довели до настъпване на инцидента; да посочи, защо приема, че полк. Р., макар да е бил длъжен по дефиниция да предотврати посегателството, е разполагал практически с възможността сам да стори това, съответно – той ли, като **началник на авангарда и при определен друг служител за началник на екипа за лична охрана** е бил непосредствено отговорен за настъпване на инцидента. Мотиви в този смисъл не са изложени в оспорената заповед. Относно нарушаване на т. 9 от длъжностната характеристика – при работа в екип да спазва стриктно бойния ред, в заповедта изобщо няма изложение на факти и на твърдения, които да сочат, че жалбоподателят не е спазвал бойния ред (кой ред) и/или, че не го е спазвал стриктно, каквото и да е имал предвид началникът на НСО, утвърдил характеристиката за длъжността.

Твърдението за „нарушение и неизпълнение на разпоредби от „Основните положения за работа на служителите от отдел 01 на НСО при осъществяването на дейността по лична охрана и охрана на мероприятия с участието на охраняеми лица”, ответникът не е конкретизирал, разчитайки на позоваването на протокола на дисциплинарната комисия. Независимо, че Основните

положения представляват класифицирана информация, допустимо е било поне посочването на номерацията на текстовете, с предписанията на които се твърди да не се е съобразил жалбоподателят Р.. Последното изискване, както вече се каза в пункт I на настоящото решение, има отношение към правото на служителя да разбере дисциплинарното обвинение. Комисията е приела, предвид съдържанието на протокола, че полк. Р. не е изпълнил предписанията на чл. 13, ал. 4, т. 1, б.б. „б”, „в”, „г”, „д”, „е” от Основните положения.

Предназначението на Основните положения е видно от заглавието им. Те са издадени от началника на НСО и са утвърдени със Заповед № 473/05.03.2012 г., на основание чл. 24, т. 4, вр. т. 1 ПУДНСО. Основанието за издаването и съдържанието им ги определя като вътрешноведомствен акт, който е задължителен за служителите от Отдел 01 „Охранителен”, съответно – неизпълнението им означава неизпълнение на задължение по военна служба, по смисъла на чл. 242, т. 1 ЗОВСРБ.

На практика, основното дисциплинарно обвинение е мотивирано от комисията именно с цитираните разпоредби на чл. 13 от Основните положения. Чл. 13 е част от Раздел III, с наименование „А.”. Останалите раздели са наименовани: „Общи правила” (Раздел I, чл. чл. 1 - 9); „Екип за лична охрана” (Раздел II, чл. чл. 10-12); „Организиране на придвижването” (Раздел IV, чл. чл. 1617). Текстът на чл. 13 съдържа: определение на „авангард” (ал. 2), като конкретната му задача се определя (ал. 3) от началника на НСО или на упълномощено от него лице (ал. 1); принципните задачи и задължения на авангарда (ал. 4). Разпоредбите, които, според комисията е нарушил полк. Р. изискват, най – общо казано: цялостно проучване на мястото (б. „б”); осигуряване на линейка, противопожарен автомобил и др. (б. „в”); определяне на „тесните точки” (б. „г”); очертаване на периметъра на охрана (б. „д”); изработване на подробен сценарии и на резервни варианти (б. „е”).

Доказването на дисциплинарно нарушение по чл. 242, т. 1 ЗОВСРБ, свързано с неизпълнение на разпоредбите на чл. 13, ал. 4, т. 1, б.б. „б”, „в”, „г”, „д”, „е” от Основните положения, изисква да бъдат изложени конкретни мотиви, защо дисциплинарнонаказващият орган счита, че полк. Р.: а) е нарушил и/или не е изпълнил предписанията; б) това неизпълнение/нарушаване на предписанията е довело до причиняване на неблагоприятния резултат – създаване на опасност за охраняваното лице. Това пък означава да бъде конкретно обосновано и доказано, че той не е проучил цялостно мястото, лично е бил задължен, но не е осигурил линейка, пожарен автомобил и пр., както и че такива не е имало на мястото, не е определил „тесните точки”, не е очертал периметъра и не е изработил сценарии, и като краен резултат от всичко това (в пряка зависимост) е била създадена опасността. Такова доказване, според Съда не бе проведено от страна на ответника. Доказателства не се съдържат и в документите по делото. Видно от протокола на дисциплинарната комисия, същата не отрича, че полк. Р. е провел инструктаж, разпореждайки задачите за изпълнение от оперативните работници и техните места, по изготвената от него разстановка и

схема. От друга страна, Раздел II „Екип за лична охрана” от Основните положения, съдържа инструкции, една част от които са характерни и присъщи само за този екип (напр. – чл. 11, ал. 2, т. 3, т. 4, т. 5), съответно се различават от тези на авангарда, но както в оспорваната заповед, така и в протокола на комисията липсва анализ в тази връзка. Налага се изводът, че нападението над охраняваното лице е резултат от действията (бездействия) на множество служители на НСО, които са били ангажирани с охраната като цяло. Основание за такова заключение е и фактът, че самата комисия, натоварена да разследва случая е изложила в протокола констатации, които са взаимно свързани, и касаят дейността и на други служители, но, очевидно се е затруднила да обоснове и мотивира прецизно конкретните обвинения. Разпитаният като свидетел Й. К., който е издал заповедта за определяне на екипа за лична охрана в деня на инцидента споменава (протокол от с.з – л. 131 от делото) за споделени от полк. Р. притеснения за това, че разполага с малко хора и няма скенери, обезпечаващи техническата охрана на конференцията.

Изложеното в писмената адвокатска защита неуточно твърдение за допуснати нарушения на чл. 246 и на чл. 247 ЗОВСРБ, Съдът счита за неоснователно. Както стана ясно, извършена е била служебна проверка, а наказващият орган е взел предвид (приел е) писмените обяснения на служителя, излагайки мотиви относно тежестта на нарушението, определяйки го като „тежко”. Основанията за отмяна на заповедта бяха изложени по – горе в решението.

В заключение: оспорената Заповед, № 141/23.01.2013 г. е издадена от компетентен дисциплинарнонаказващ орган (чл. 248 ЗОВСРБ, вр. чл. 137, ал. 4 ППЗОВСРБ, вр. чл. 24, т. 5 ПУДНСО), в срока, определен с чл. 249, ал. 2 от Закона, но представлява незаконосъобразен индивидуален административен акт и подлежи на отмяна, тъй като:

- не съответства на изискванията за форма – чл. 148, ал. 1 и ал. 2 ППЗОВСРБ, вр. чл. 252 ЗОВСРБ, понеже не съдържа мотиви, описващи фактическата обстановка, сочещи обстоятелствата, при които е извършено нарушението и доказателствата, въз основа на които е установено;

- липсата на мотиви представлява и съществено нарушаване на правилата за провеждане на административното производство (чл. 35 АПК), защото издателят на заповедта не е изяснил пълно, всестранно и обективно всички, относими към случая факти и обстоятелства, и не е доказал по несъмнен и безспорен начин вината на жалбоподателя, както и наличието на пряка връзка между вменените му действия (бездействия) и вредоносния резултат;

- противоречи на материалноправните разпоредби на ЗОВСРБ и на ППЗОВСРБ, както и на останалите, подробно анализирани в решението норми, определящи, кои деяния съставляват състави на дисциплинарни нарушения.

Отмяната на заповедта обуславя и уважаване на претенцията на оспорващия, за присъждане в негова полза на разносните за водене на делото (държавна такса 10 лева – л. 2 и 40 лева внесен депозит за призоваване на свидетели – л. 26),

както и заплатеното възнаграждение на един адвокат (л. 17), предвид разпоредбата на чл. 143, ал. 1 АПК. Националната служба за охрана, при президента на РБ следва да възстанови на жалбоподателя от бюджета си, сумата от общо 650 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2, чл. 143, ал. 1 АПК, вр. чл. 251 ЗОВСРБ Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от Г. В. Р. издадената от временно изпълняващ длъжността „началник” на Националната служба за охрана, при президента на Република България ЗАПОВЕД № 141/23.01.2013 г., с която на оспорвания е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратен договорът му за изпълнение на военна служба, № 399/04.05.2010 г., на длъжността „главен инспектор”, в Сектор 04 „Масови мероприятия, гости и делегации”, Отдел 01 „Охранителен”.

ОСЪЖДА Националната служба за охрана, при президента на Република България да възстанови от бюджета си, на Г. В. Р. – ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], Столична община,[жк], блок 23, етаж 3, ап. 6 разноските по делото и възнаграждението за един адвокат, в размер на общо 650 лв. (шестстотин и петдесет лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: